

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **nezletilý X. D. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-156876-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2020, č. j. MV-156876-4/SO-2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

vnitru, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 8. 2020, č. j. OAM-23760-6/DP-2020, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Žalobce se v žalobě domáhal také toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že účastníky řízení před správními orgány obou stupňů byli podle § 27 odst. 2 správního řádu také jeho rodiče, jakožto nositelé oprávnění ke sloučení rodiny. Správní orgány však jeho matce účast na řízení upřely, a tím byla způsobena újma nejen jí, ale i žalobci. Podle § 72 ve spojení s § 76 odst. 3 správního řádu se usnesení, včetně usnesení o přerušení řízení, obsahujícího výzvu k odstranění vad žádosti, doručuje všem účastníkům řízení. Výzva k odstranění vad žádosti tedy podle žalobce měla být doručena nejen jeho otci, jakožto zákonnému zástupci, ale i jeho matce, jakožto účastníci řízení, aby i ona měla možnost uplatňovat svá práva účastníka řízení a vady žádosti odstranit. Pokud takto správní orgán I. stupně nepostupoval, nemohl řízení zastavit. To, že matka žalobce měla v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny postavení účastníka řízení se všemi právy, která s tím souvisejí, podle žalobce vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2019 č. j. 9 Azs 256/2019-24. Tento rozsudek se sice týká sloučení rodiny ve vztahu manžel – manželka, ale není důvod, aby jeho závěry nebylo možno vztáhnout i na vztah rodič – dítě, když dítě se slučuje s rodiči jako nositeli oprávnění na sloučení rodiny.
3. Dále žalobce namítl, že pokud nebylo s jeho matkou v souladu se zákonem jednáno jako s účastníkem řízení, nevztahuje se na doklady, které v odvolacím řízení doložil jeho otec, koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí a odkázal na napadené rozhodnutí. Dodal, že žádost žalobce u správního orgánu I. stupně podal jeho otec, který rovněž osobně převzal výzvu k odstranění vad žádosti. Otec, matka i žalobce pobývají všichni společně na stejné adrese, lze se tak oprávněně domnívat, že matka žalobce měla možnost se seznámit s obsahem písemností, které na adresu bydliště žalobce byly správními orgány zaslány, a případně na ně reagovat. Rovněž jí musela být známa výzva k odstranění vad žádosti. Dle názoru žalovaného matka žalobce mohla kdykoliv do řízení o jeho žádosti vstoupit, měla-li pocit, že otec žalobce nedostatečně hájí jeho práva. Ze strany správních orgánů nebyl důvod komunikovat i s matkou žalobce, neboť od podání žádosti žalobce byl v řízení o jeho žádosti procesně aktivním toliko jeho otec. I obecné soudy v rámci doručování písemností obecně vycházejí z předpokladu, že postačuje doručení písemnosti jen jednomu z rodičů nezletilého účastníka řízení (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1041/14). Nastalá situace je podle žalovaného jen důsledkem vlastní nečinnosti žalobce, resp. jeho zákonného zástupce, který k žádosti nepředložil veškeré zákonem stanovené náležitosti.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce, zastoupen svým otcem X. C. N., podal dne 6. 8. 2020 u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Téhož dne otec žalobce převzal výzvu k odstranění vad žádosti. Na tu nebylo ve stanovené lhůtě ani do vydání prvostupňového rozhodnutí dne 31. 8. 2020 reagováno. Tímto rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Spolu s včas podaným odvoláním, ve kterém uvedl pouze, že zasílá chybějící dokumenty, otec žalobce předložil doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad o zaplacení tohoto pojistného. Žalovaný k nim s odkazem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Otcí žalobce bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 28. 11. 2020. Matka žalobce, paní N. T. D., se svého účastenství v řízení domáhala poprvé podáním ze dne 22. 12. 2020.
9. Účastenstvím rodinných příslušníků ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců se judikatura již zabývala a potvrdila, že v úvahu přichází pouze účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Tento závěr zazněl nejprve ve vztahu k vyhoštění například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, či ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25. Posléze tak Nejvyšší správní soud učinil ve vztahu k udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny v rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22, publ. pod č. 3937/2019 Sb. NSS, ve kterém konstatoval, že „*manželka žadatele je jedním z jeho nejbližších rodinných příslušníků a způsob vyřízení jeho žádosti se jí dotýká, ač není přímo rozhodováno o jejích právech nebo povinnostech*“. Tento závěr by s ohledem na skutkovou podobnost věcí (zde jde o matku žalobce) platil i v této věci. Tuto námitku ovšem nemůže úspěšně uplatňovat žalobce, neboť jí nehájí vlastní práva.
10. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácení na právech hmotných i procesních. Žalobce se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

139/2001-67, publ. pod č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008-92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103, ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011-141, nebo ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58).

11. Jde-li o otázku účastenství matky žalobce, napadeným rozhodnutím mohlo být zasaženo pouze do její právní sféry, nikoliv do sféry žalobce, který tuto skutečnost nyní namítá. K zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce však žádným způsobem dojít nemohlo. Matka žalobce se se účastenství v řízení mohla domáhat sama, což podle obsahu spisu, který má soud k dispozici, činila. V případě, že by u správních orgánů nebyla úspěšná, mohla se s tvrzením o zásahu do svých práv obrátit s žalobou na soud. Tato námitka tedy není důvodná.
12. Rovněž nedůvodná je námitka, podle které se v důsledku toho, že s matkou žalobce nebylo jednáno jako s účastnicí řízení, na doklady předložené otcem žalobce v odvolacím řízení nevztahuje zásada koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Žádný takovýto důsledek z právní normy nevyplyvá.
13. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
15. Pro úplnost pak soud dodává, že jelikož správní orgány nejednaly s rodiči žalobce jako s účastníky řízení (otec žalobce v řízení vystupoval jako jeho zákonný zástupce), nebylo namístě s nimi jednat jako s osobami zúčastněnými na řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2015-26, nebo ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 Azs 80/2015-31).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. prosince 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)